

El banc de l'església és fred però reconfortant. La pregària del capellà, que diu que Déu sempre està amb nosaltres i vol el millor, m'entra per les orelles i se'm clava al cervell. Els ulls se m'ofeguen. Els tanco i recordo que gràcies a la seva força hem guanyat el partit i ens n'anirem a Xile. Obro els ulls, veig com la llum entra pels vitralls, pel dibuix del colom. Mentre el miro fixament, em sembla que em pica l'ullet.

No sé què acaba de passar. Tinc fred. Molt fred. Miro al costat i no reconec ningú. La gent no té la mateixa cara. Dono les gràcies a Déu. No em moc. Crec que m'he quedat paralitzat. Diria que se m'ha clavat el seient del davant, però no ho noto del fred que tinc. Em recorre tot el cos i no pot parar. Em pregunto com és que segueixo viu. Davant del caos i el no-res, recordo les últimes paraules del capellà. Les que ens van donar les forces per guanyar i ara ens han portat aquí. De cop, l'aire em colpeja la cara.

Raquel López Fernández

El bar és quasi buit, hi som jo i els meus amics parlant sobre el viatge a Xile. Al carrer la gent es manifesta, sento crits i demandes cap al govern. Tinc una sensació d'incomoditat, els sorolls forts em posen nerviós. Continuo assegut amb l'olor de whisky i cendra, mentre el sol del migdia em cau sobre la pell i la suor m'impregna el cos. Prenc

un glop del whisky, baixa lentament escalfant-me la gola. No estic gaire segur del viatge, no vull deixar la meva família durant tants de mesos. En Nacho em parla de la ganga que és viatjar per 45 pesos a un país tan bonic i acollidor, amb la possibilitat d'estar amb noies xilenes amb grans atributs corporals.

Obro els ulls dèbilment, una brisa contundent i gèlida em colpeja el cos mentre em mantinc assegut, el vent em congela les mans i els llavis, i els eixuga ràpidament. Recobro la consciència a mitges, sense saber què ha passat. Encara soc dins una part de l'avió, crits i gemecs m'envolten mentre em trec el cinturó per posar-me dret. Sento calfreds mentre busco la gent que hi pugui haver, els meus músculs flaquegen pel fred, com si volgués debilitar el meu cos perquè l'espessa i bruta neu se'l mengi quan sigui mort.

Rauan Oliveira De Jesus

Sota el sostre de Déu les oracions del pastor reverberen a les parets de pedra grisa i als vitralls que enlluernen de color tot l'espai. La llum groguenca d'un d'aquests em toca la cama escalfant-me com si es tractés de la mà de Déu. Un cop acabada la missa sortim de l'església, les veus de la gent amb la consciència tranquil·la després de deixar totes les seves preocupacions al confessional omplen la plaça. Entre elles trobo el meu amic, que insisteix que vagi a Xile amb l'equip de rugbi. No estic segur de voler-hi anar, ja tinc prou urgències de què preocupar-me per a marxar ara de vacances; però saber que em volen amb ells em relaxa.

D'olor no en desprenia cap, encara que feia dies que era a fora. Feia olor de net com l'aigua fresca d'un rierol de muntanya. Podria intentar descriure el gust, però de tan congelada que estava només era com un metall fred, cruixent per fora i tova per dins, que es desfeia a la boca. L'aspecte tampoc era rellevant, tancava els ulls. Ja sabia què menjava, no em calia veure-ho. A part del gruny dolorós dels estómacs, sentia el rosec de dents que, malgrat el recel, allargaven cada mossegada lènguidament. Sabíem que no eren només els nostres

companys que ens miraven decebutos des de l'avió. Déu ho entenia, oi? El sol s'enfilava per la muntanya com una aurèola, però els rajos groguencs no m'escalfaven quan m'acariciaven la galta com ho havia fet la llum del vitrall de l'església abans d'emprendre el viatge.

Juli Lenk Canet

SILENCI INSÒLIT

L'oli calent que esquitxava la cuina i abraçava la milanesa sucosa em mantenia despert. Esperava l'àpat mentre jeia el sofà marró i suau que compartia amb el meu pare, que fullejava el diari i murmurava queixes sobre la política del país. Mentrestant, la meua mare revisava obsessionadament si faltava quelcom a la maleta plena de jerseis de llana acolorits i jaquetes de cuir. La meua germana es passava la pinta pel seu mar de cabells daurats i s'inventava la lletra d'una cançó de rock anglesa. Quina benedicció, la de tenir una famí...

—La milanesa és a taula! —cridà el meu germà.

El fred dirigia una emboscada envers la meua pell, nua i desprotegida. Darrere meu, l'avió dormia, partit per la meitat com quan dones un tros de l'entrepà a l'amic famolenc. Ignorava el fet d'haver-nos estavellat. No m'arribaven els plors dels vidus, ni els crits dels ferits, ni les discussions dels supervivents, ni el vent gèlid de la muntanya... no m'afectava la gana, ni la ferida a la cama que s'accentuava a mesura que passaven els minuts. El firmament m'havia atrapat. Les mil i una estrelles lluminoses i blanques com els llums dels cotxes a l'entrada de Montevideo m'hipnotitzaven. Mai hauria

imaginat veure colors esmeralda i púrpura al cel negre. Quina importància tenim, realment, els humans, insignificants en aquest vast univers?

Domènec Rodríguez Riera